

Borsodi L. László

SZIVÁROG, SZÉTFOLYIK

*„reggel eléd tárom kérésemet,
és várok”*

(Zsolt 5,2)

Szivárog, megalvad, szétfolyik bennem az éjszaka, nem tudok nem gondolni rájuk. Nincsenek sehol, s mire elhinném, ők jönnek szembe minden utcából. Úgy teszek, mint ki nem ismerem őket, nem nézek, nem szólok oda, mikor röhögve köpnek, kiabálnak, hajamat tépnék, de végül nem szaladnak utánam. Szivárog, megalvad, szétfolyik, és nem jön a reggel, megfordulnék, mindegy, előttem, mögöttem vannak, úgysem fogja őket ima, átok. Még mindig hallom, még mindig hallgatom, most csak léptük surrog, most valamiről sutyurálnak, szavaik fennakadnak a csend ág-bogán, majd tovább gravitálnak. Milyen mélyre jutnak, meddig sebez a zuhanásuk, nem tudom. Te is csak hallgatsz, Istenem, nem lesz így reggel, nem, soha. S az éjszaka tovább szivárog.

AMENNYI LÁTSZIK

Hódolat Babits Mihálynak

*Mindennek én vagyok az oka, mindennek én:
miattam csikordul a kulcs a zárban,
miattam nyikorog a bejárati ajtó sarka,
miattam nem ég a kamrában a villany,
miattam folyik hideg víz a csapból.
Mindennek én vagyok az oka, mindennek én:
miattam puhul meg a paradicsom a hűtőben,*

miattam sül oda a krumpli, fut ki a tej,
miattam poros az asztal, a szekrény, a polc,
miattam haldoklik a pók a sarokban.

Mindennek én vagyok az oka, mindennek én:

miattam nem lehet időben indulni reggel,
miattam akad el a lift, akár fel, akár le,
miattam érünk haza este későn,
miattam veri a csövet éjjel a szomszéd.

Mindennek én vagyok az oka, mindennek én:

miattam nem tudunk nyugodtan sétálni,
miattam nem nézzük hosszasan a tengert,
miattam nincs miért nagy hegyeket mászni,
miattam nem játszunk csapatban, sem párban.

Mindennek én vagyok az oka, mindennek én:

miattam bujdosik, ki örökre itt hagyott,
miattam marad, aki nem mond nemet,
miattam nem ért meg, aki meg nem ért,
miattam történnek mindenek, nem értem.

Mindennek én vagyok az oka, mindennek én.

SZÍVRITMUS

(átvilágítás)

Gépek tapadnak testemhez, kábelek piócacsápjai
figyelik szívem lüktetését, vérem iramát, áramát,
mit érzek, amikor jön szembe velem egy csinos nő,
mit gondolok a lányokról, kik elbicikliznek mellettem,
miért nézek félre, ha szenvedő ember arcára pillantok.

Lemérik, mit álmodtam tegnap éjjel, s miért voltam
egész nap szelíd, rosszkedvű és kiszámíthatatlan,
megméri, kiben bíztam eleitől, és miért nem,
hányszor voltam türelmetlen, haszonleső, farizeus,
kikhez kegyes, cinikus és zsarnok.

Számot adnak vágyaimról, terveimről, arról,
hogyan meddig jutottam, félúton mért fordultam vissza,

vagy mért gondoltam: megérkeztem és nyertem.
Mérlegelik emlékeimet, titkaimat, elszólásaimat,
okát keresik, barátaimat mért rágalmaztam,
szeretőimet mások előtt mért szégyenítettem meg.
Gépek átlagolják testem, lelkem hiányait, fölöslegét,
kiderül, mi marad, mi hull ki, hová hull, hol rothad,
leolvassák, meddig tartok én, honnan kezdődik valaki más.
Végül Nagydoktor összegez rólam, hogy' éltem, és ítéletet mond
ő, ki élni fog helyettem, uralkodni fölöttem örökkön-örökké.

NYÁRI LEJTÁR

Számba vettük a virágokat, a bokrokat, a fákat,
madarak röptét figyeltük, a fűben vadállatok nyomait,
miközben emelkedőket másztunk, meredek hegyoldalon
ereszkedtünk, hogy újabb kapaszkodó tegyen próbára,
így jártuk be a nyarat, így jutottunk el a vízesésig.
A vizet bámultad, ahogy leszalad a szürkésfehér sziklákon,
folyik, csobog, zúdul lefelé a hegyről, az örök zubogást
hallgattad, a szűnni nem akaró, időtlen csodát nézted,
a mélység fölé emelkedő hegyet, a szelíden tátongó szakadékot.
S ebben a végtelen pillanatban egyszer csak a tóról kezdél beszélni,
amely valahol a vízesés fölött van, több kilométerre innen,
fenn a havasok csúcsa közelében, ott, ahol percről percre
változik az időjárás: esik, kisüt a nap, köd borít mindent.
Én hirtelen megrémültem, engem inkább a völgy moraja hívott,
de te kitartottál amellet, hogy látni szeretnéd a tavat, amelyből
őzek, szarvasok, felhők isznak, amelynek tükre kék és sima,
amelyben meztelenül megmártózhatnál, megnézhetnéd magad.
Elengedtél engem, és én engedtem neked: hagytam, hogy elindulj,
megkeresd a magashegyi tavat, ahova vágytál, neki is iramodtál
a hegynék, én pedig a völgy felé fordultam, de még egyszer
visszanéztem, hogy megnézzem lábad ritmusát, csípőd mozgását,
melled rengését, fejed tartását, ahogy hirtelen te is visszanézel,
és elképzelted, milyennek fog látni téged a tó, a hegycsúcs,

ha majd megmutatod magad úgy, ahogy én sose láthattalak még,
és ahogy a völgy katlanának foglyaként nem láthatlak meg soha már.

Radnai-havasok, 2020. augusztus 20.

NÉLKÜLED

Amikor három napra elutazol, a lakás süketnéma nélküled,
a gyerekek kacagása tompább, kínos a rend a konyhában,
s hiába hagyta a hűtőben ételt, hogy megmelegítsük,
valahogy nem olyan az íze, és gyorsabban meg is esszük.
A szobák tisztaságára nagyon vigyázunk, hogy örülj majd,
amikor hazatérsz, és lásd, milyen gondosak vagyunk,
már ahogy meg tudunk lenni nélküled, várva, mikor
hívsz fel telefonon, hogy sorban beszélhessünk veled.
A nappal még eltelik valahogy, de aztán ahogy ránk
hajlik a délután, és egyre hosszabbak az árnyékok,
nem állítjuk azt, hogy félünk, de egyre idegesítőbb
egy távoli kutya vonítása a mentő szirénahangjára,
fel-felkapjuk a fejünket, hogy megint ki csattogtatja
a liftajtót, ki vitatkozik a szomszédoddal az ajtónk előtt.
S ha már végképp itt az este, kevés sajt, paradicsom,
sonka, pohár tea, és a televízió üres adásaival
próbáljuk feledni, hogy még hányat kell aludnunk,
amíg hazajössz, amíg fordul a kulcs a zárban, belépsz,
és azt mondd, hahó, már itt is vagyok, mi meg örülünk,
a nyakadba ugrunk, és próbálunk úgy tenni, mint akiknek
nem tűnt pokoli örökkévalóságnak a három nap,
ami neked is jár nélkülünk, nekünk is járna nélküled,
csak éppen nem tudunk kezdeni semmit ezzel a nagy
szabadsággal, mert olyanok vagyunk, mert milyenek is
lehetnénk nélküled, csak mi tudjuk, egyedül te tudod.